

RÍMSKO - KATOLÍCKA FARNOSŤ VŠETKÝCH SVÄTÝCH VEĽKÉ ZÁLUŽIE		
R. Cantalamessa: <i>Život pod vládou Kristovou</i>	Nový život, zásluhy, vina,	10/2000
<i>Súčasť seriálu</i>	<i>Tematický okruh</i>	<i>Poradové číslo</i>
NECHCEM SA CHVÁLIŤ NIČÍM, NEŽ...		november 2000

Skúsme si teraz urobiť také malé zhrnutie:

- Ja som zhršiel, ale Ježiš vzal na seba moje hriechy.
- Následkom hriechu som bol oddelený od Boha a mal som zomrieť, ale Ježiš sa nechal oddeliť od Otca a zomrel namiesto mňa.
- Moju nespravodlivosť Ježiš nahradil svojou vlastnou spravodlivosťou, ktorú mi dal.
- Nakoniec Ježiš vložil do môjho vnútra svoj vlastný život a ponúkol mi, aby som žil Jeho život a stal sa doslova Ním samým skrze bytostnú jednotu s Ním v Duchu Svätom, ktorého mi dal.

Vyzerá to tak, že **biblické „Čo máš, čo si nedostal?“** (1 list Korint'anom 4,7b) **platí u nás, kresťanov, skutočne dvojnásobne.** Nielenže sme boli **stvoreni** a teda sme od Boha všetko dostali hneď na samom začiatku; ale **keď sme všetko úplne pokazili**, opustili Boha a celý náš život sa pre nás stal prekliatím, **Boh znovu zasiahol.** Stal sa človekom a za cenu najväčšieho možného utrpenia a obeti - pretože aká väčšia obeta môže jestvovať, než obeta rozdelenia Večnej a nerozdielnej Trojice, Otca a Syna? A aké utrpenie môže byť väčšie, než utrpenie zatratenia a odlúčenia nekonečnej Lásky? - teda **Boh za túto nekonečnú a nepredstaviteľnú cenu znovu všetko opravil.** Na seba vzal to, čo bolo pokazené a pretrpel to. **A nám dal všetko to, čo bolo Jeho vlastné!** Dal nám svoju vlastnú spravodlivosť a nevinnosť. Dal nám svoju Lásku a s ňou nám vrátil nekonečnú cenu a hodnotu. A nakoniec - namiesto trpkého vyčítania a dohovárania - nám bez slova **daroval to najúžasnejšie: svoj vlastný život, svoju vlastnú prirodzenosť, svoje vlastné božstvo...** Skutočne, čo vlastne ešte zostáva z toho, čo sme mali doteraz? „*Hľa, všetko robím nové.*“ (Zjavenie 21,8), vraví Boh skrze svoje Slovo. Platí to o každom jednom z nás: Boh nám dáva všetko úplne nové!

Z NÁS NEZOSTALO NIČ, VŠETKO VO VŠETKOM JE BOH.

To je vzorec kresťana. Preto sa niet čím chváliť, ani niet čo vyvyšovať, či na niečom si zakladať. Naopak! Naša vlastná slabosť sa stáva príčinou sily a obdarovania, ktoré nám Boh dal. Preto Pavol hovorí: „*A tak ospravedlnení z viery, žijeme v pokoji s Bohom skrze nášho Pána Ježiša Krista. Skrze neho máme vierou prístup k tej milosti, v ktorej zotrývame, aj sa chválime nádejou na Božiu slávu. A nielen to: chválime sa aj súženiami...*“ (Rimanom 5,1-3) **Zdrojom nášho života je Otec, ku ktorému nás privádza Kristus.** Našou chválou je Nádej, ktorá je v Bohu, nie v nás. **V sebe sa chválime iba ak svojou slabosťou** a krehkosťou, pretože práve táto slabosť nám umožňuje prestať sa spoliehať na seba a zložiť všetku svoju nádej v Boha. Poznáme to sami: koľkí sme sa obrátili práve v okamihu najväčšej slabosti, v chorobe, utrpení, životnej kríze...?

Práve preto, že sme slabí a krehkí, celú svoju vieru i nádej upierame k Bohu. A naopak: Ak celú svoju nádej a vieru uprieme k Bohu, **potvrdzujeme tým to, že v nás samých nie je naprosto nič hodné dôvery** a spoľahnúť a tak priznávame (a navonok vyznávame) svoju vlastnú slabosť a nemožnosť.

Preto Pavol píše: „*A tak sa budem radšej chváliť svojimi slabosťami, aby vo mne prebývala Kristova sila. Preto mám záľubu v slabostiach, v potupe, v núdzi, v prenasledovaní a v úzkostiach pre Krista; lebo keď som slabý, vtedy som silný.*“ (2 list Korint'anom 12,9b-10). To už znie nielen ako vyznanie slabosti - **to už je oslava slabosti!** Ozvenou tohto slova je veľkonočný chválospev, ktorý hlása: „*Ó, šťastná vina...*“ Je to radosť a spev dieťaťa, ktoré zablúdilo v lese a vďaka tomu stretlo veľkého, silného a milého uja horára, ktorý sa tak stal jeho záchrancom a priateľom. Preto aj my voláme: šťastná vina a slabosť, pretože vďaka nej nás prišiel zachrániť sám Boh a pozdvihol nás až k sebe do Neba, do kruhu Trojice!

Teraz už chápeme, prečo **všetko toto získavame púhym úkonom viery.** Viera, podľa katechizmu katolíckej cirkvi znamená nasledovné: „*Vierou človek úplne podriadiť svoju inteligenciu a vôľu Bohu. Celým svojím bytím prejavuje svoj súhlas s Bohom Zjavovateľom. Sväté pismo nazýva túto odpoveď človeka Bohu, ktorý zjavuje, poslušnosťou viery*“ (KKC 143). Je to úplne jednoduché a prosté. Je to to isté, ako keď stroskotanec opustí svoj krehký nafukovací záchraný čln a dá sa vytiahnuť na palubu zaoceánskeho parníka. To isté, ako keď dieťa blúdiace v lese zanechá svoje blúdenie, podá ruku ujovi horárovi a dá sa ním odvieť do horáre. To isté robí kresťan: **opúšťa svoj**

krehký a bezperspektívny život, podáva ruku Bohu a dá sa Ním odvieť k úplne novému životu Božieho syna!

Nemôžeme získať nový život bez opustenia starého života práve tak, ako stroskotanec nemôže vystúpiť na palubu zaoceánskeho parníka bez toho, aby opustil svoj nafukovací člnok. Preto Ježiš vraví: „*Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.*“ (Matúšovo evanjelium 16,24). Zaprieť seba znamená zomrieť sebe, čiže opustiť svoj doterajší život - preto to Ježiš objasňuje slovom „*vziať kríž*“. Na rozdiel od dnešnej doby v časoch Krista slovo „kríž“ nebolo synonymom utrpenia a bolesti. Bolo symbolom smrti a popravy. **Ježiš preto týmito slovami nemyslí to, že pri nasledovaní budeme musieť trpieť, ale myslí to, že musíme zomrieť sebe.** Tak to chápe aj Pavol: „*Ale ak sme zomreli s Kristom, veríme, že s ním budeme aj žiť. ... Tak zmysľajte o sebe aj vy: že ste mŕtvi hriechu a žijete Bohu v Kristovi Ježišovi.*“ (Rimanom 6,8.11), pričom slovom „*hriech*“ má na mysli náš doterajší hriešny život.

A tak, ako hovorí anonymný kartuziánsky mních, **uveriť Bohu je vec jednoduchá a ťažká. Jednoduchá preto, že na celej viere nie je nič komplikované a zložité.** Jednoducho uverím a teda sa úplne a bezvýhradne vložím do Božej ruky a nechám sa Ním viesť za ruku v tom „**oblaku nevedenia**“ o ktorom hovorí známe stredoveké mystické dielo, pretože odtiaľ neviem odkiaľ idem, ani kam smerujem, pretože ma vedie Duch Boží, ktorý, ako vraví Písmo: „*...veje, kam chce; počuješ jeho šum, ale nevieš, odkiaľ prichádza a kam ide.* Tak je to s každým, kto sa narodil z Ducha.“ (Jánovo evanjelium 3,8). Alebo ako vraví povest' o ruskom rabinovi, ktorý žil v tomto „oblaku nevedenia“ viery: *Keď sa ho ráno na ulici kozák opýtal: „Kam ideš?“, rabin odvetil: „Neviem.“ Kozák na napáľilo, lebo veľmi dobre vedel, že rabin tade každé ráno o takomto čase ide do synagógy. Preto milého rabína zdrapil a odvliekol do miestneho väzenia. A keď ho zatváral do cely, rabin mu hovoril: „Tak čo, už veríš, že som nevedel, kam idem?“*

Zároveň je to pre nás ale aj **vec ťažká**, pretože to znamená zrieknuť sa riadenia a spravovania svojho života a namiesto obľúbeného plánovania a rozhodovania: „*Dnes pôjdem tam a urobím toto*“ **žiť v istote neistoty viery**, kedy **na jednej strane nemám ani potuchy, kam ma zavedie Boh** v nasledujúcej minúte, či do postele, či do obchodu, alebo na tri roky na misie na Sibir, **ale na druhej strane v absolútnej istote, že to bude to najlepšie a najužitočnejšie**, čo sa len môže stať a udiat. A to všetko v radosť z Božieho života, ktorý sa každým dňom viac a viac rozlieva do celej mojej bytosti a do každého skutku a dňa, ktorý žijem!

Praktické úlohy:

- 1) *V tichu chvíľu uvažujte nad počutým!*
- 2) *Zmenilo sa pri dnešnom rozjímaní v niečom moje chápanie a vnímanie viery? Nekomplikovali sme doteraz zbytočne otázku viery a života s Bohom?*
- 3) *Skúste spoločne diskutovať o príčine potreby viery a o tom, prečo skutočná viera nutne musí byť úplným odovzdaním sa Bohu. Cieľom diskusie je úplne pochopiť mechanizmus, ktorým viera - a celé kresťanstvo - funguje: **Boh mi ponúka úplne nový život a dôverovať mu znamená úplne zanechať svoj doterajší život a zrieknuť sa akejkolvek snahy o riadenie svojho života; a prijať nový život od Boha a prenechať Bohu úplnú slobodu vo vedení a riadení môjho života.***
- 4) *Ruší tento spôsob viery moje osobné schopnosti a vľohy a robí ma púhym nástrojom v Božej ruke? Alebo naopak sa stávam Božím spolupracovníkom a „kolegom“ na uskutočňovaní Jeho majstrovského diela, kde uplatňujem celú svoju tvorivosť a všetky svoje schopnosti?*
- 5) *Skúste každý sám uvažovať nad tým, koľko vecí vo Vašom živote ste urobili skutočne z Božieho popudu a pod Jeho vedením - a koľko sme si naplánovali a rozhodli my sami? Je skutočne Boh úplným pánom nášho života? Zriekli sme sa už starého života a túžby po jeho kontrole?*
- 6) *Čo myslíte, čo najviac prekáža ľuďom - a v prvom rade nám samým - aby sme skutočne týmto spôsobom uverili?*
- 7) *Čo môže najviac napomôcť k odvahe uveriť?*